



בן אדם



ציתי לשלוח את הפודקאסט החדש והמדהים שעשיתי אבל אז החלטתי דווקא לספר על קלים על חוסר אונים. על יומיים לא קלים שעברתי.

שום אסון לא קרה, ברוך השם וברוך שמו. הילדים בריאים חמשה חמשה. בסך הכל החיים די דבש ותותים. לפני שבוע אירסתי בת נוספת! ישועה מטורפת! והרגע חזרנו מנופש קסום וירוק ברמת הגולן!

בגלל זה אני מתביישת לספר אבל - אחרי כל הטוב הזה, בכיתי כמעט יומיים! תשאלו על מה? על זה שהמחשב שלי קרס טוטאל לוס. צחקו. מגיע לי. מפגר וילדותי. צודקים.

אז בעלי הגיע עם מחשב חדש והוא לא היה נראה לי. בכלל. (המחשב) והוא עשה ציפצופים שהוציאו אותי מהדעת. וכשפתחנו את התוכנות הפונטים לא היו שם. כמה קבצים יקרים נעלמו כלא היו. הדפדפן עשה לי בלגאן. ושום דבר לא נפתח נורמלי.

הרגשתי אבודה! או במילים אחרות (מי קראה את "מה הסיפור שלי?") הדברים ממש לא היו בידי! ממש לא! בעלי לא עשה מה שחשבתי. (אוף!) הטכנאי לא ענה ואז אמר שהוא לא יכול לעזור (אוף) (2) והמחשב! הרגשתי שיש לי אויב אכזרי שבשום אופן לא נמצא בידי. (אוףףףףף!)

אז כן. התפרקתי! לרסיסים! ובכיתי כמו ילדה קטנה! הרגשתי טיפשה! דבילית! מוגזמת! חסרת הכרת הטוב!

וזה לא שלא עשיתי עבודה עם עצמי. עשיתי ועוד איך! התבוננתי. (ראיתי)

שעוד נצטרף לעבוד עליהם וזה ירגיש ניצחון מתוק. אבל **יש מקומות שבהם עוד ניפול ונתרסק. יש מחזות שלא נצליח לכבוש.** שם נפגוש את היצר הרע שלנו שמספר לנו שאנחנו קיימים רק על תנאי ש... שם נגלה עד כמה התניה סמויה עדיין מנהלת את חיינו. וכמה היא משכנעת! ומפחידה!

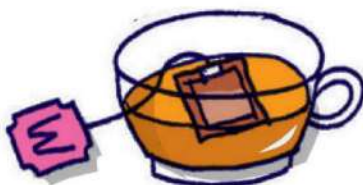
התובנה הזאת עצמה היא-היא השחרור האמיתי. היא מספרת לנו שאנחנו אנושיים! קרוצים מיצר הטוב ויצר הרע לעולמים! בעלי חולשות! ומלא! איתה נוכל לקבל את החלקים הלא פוטוגניים שלנו ולא להיבהל מהם. לדעת שאנחנו חסרים לעולמים.

כי אם עבודת מודעות היתה פותרת לנו את כל הבעיות והכל היה מוצלח ומחיוך, היינו רק מתנפחים יותר. היינו ממשיכים להאכיל את הגאווה שלנו, אבל הפעם באיצטלה של מודעות, עלאק.

וכאן מגיע הקטע הגאוני. רק אז, כשאנחנו חסרי אונים - אנחנו מחפשים את הקדוש ברוך הוא! אנחנו מגלים בתוכינו ענווה נפלאה ומרוממת! אנחנו הופכים להיות יהודים שמרכינים ראש. שזועקים לשמיים. שנושאים תפילה. שלא יכולים לבד. שחייבים עזרה.

אז תודה לך השם על המחשב ששבק. על הטכנאי שקירטע. ועל הדפדפן שלא עבד לפני התוכניות שלי. **התקדמתי עוד מילימטר בלהכיר שאני בן אדם.**

ניסיתי להרפות. (וקמתי עם גוף תפוס מכף רגל ועד ראש!) רציתי לראות את כל הטוב בחיים שלי ולהודות עליו (באמת שהודתי! אבל זה לא הזיז לדמעות שגלשו בלי שליטה) אמרתי פרקי תהילים ושיננתי שהכל לטובה. (ולא האמנתי לאף מילה!) הסחתי את דעתי עם עוגת שמרים. (וואי על הקלוריות! תכף חתונה...) אבל אף אחד מאלה לא הרגיעו את המפלצת שהשתוללה בפנים! הייתי בבועה של מרה שחורה. תכל'ס על כולם.



למה אני מפדחת את עצמי במקום להעלות עוד פוסט עם חיוך? עוד סרטון על הצלחה? עוד ווצאפ מנצנץ ומתוק?

כי זה הסיפור האמיתי של החיים. כי גם עבודת מודעת נפלאה ורבת השנים היא מוגבלת.

רגע! זה ברור שעם מודעות החיים משתנים! לגמרי! אנחנו הרבה פחות מופעלים מהאגו. אנחנו יודעים להשתמש בו לדברים טובים. יותר קלילים ומחוייכים. יותר בטוחים בעצמינו. פחות לחוצים. איזה כיף זה.

אז זהו. יש מקומות שיהפכו להיות "אזור כבוש". מעולה. יש מקומות